

(א) לקמן זה: [בסדרות לב.
כריתות י"ג ב] לקמן זה.
(ג) נזיר מה. סוטה כ:
[תוספתא דעלמס פ"א ה"ז
ע"ש, ד] (ד) [זבחים קי"א.
ה] [שם, ד] (ה) [זבכר
ז' ב] (ו) [זבכר ה"א ח] [קמן
פד.ט] (ז) [רש נשא, ד]
(י) [דברים כב, ב] [ועי'
מוס' שבעות ד. ד"ה
מלאות נגעים כו' ואם
התרה בו ה' אם אמר כו'
וקלם ל"ע]

איש נדחה ואין ליצור נדחין בטמא נפש הוא דדייקינן גבי איש כי יהיה טמא" לא כתיב אלא לנפש ובדידה דדייקינן איש ולא ליצור אלמא מהתם יליף דאי מוסיף לנפשו" כדר"ז וז נמי לנפשה: איש לטול מהרף אב

והמתני יכול לא יהו חייבין לפסח
שני אלא טומא נפש כר': ס"ל איש
איש. כי יהיה טומא משמע כל
טומאה מדלגא תמיד לנפש כדריש א"ר
איש כי יגע צמת ש"ק למידרש"
באפיקורס נפשיה אלא לנפש למה לי
אלא ע"כ מיעוטא דליצור לאקולי אתא

תוס' ד"ה הכתוב נתקו
לעשה. אלא ה"פ הכתוב
נתקו לעשה בו. עי' חולין
פ' ע"ג תוס' ד"ה הגח
למח"ו:

הגהות הגר"א
[א] גמ' יאמר טמא מת
ואל יאמר זכ וכו' כ"ל:

א. לגמרי לומר שאין
לוקין עליו. תוס' שאנך.
ב. דשאני התם כיון
דאיצטריך לגופיה אבל.
ג. בדדמי ליה
מוקמינן ליה. ד. הנך
דלקמן. ש. ה. יתירתא.
ס.

ואתא אביי ואתקיף אהא
דריש לקיש ואהדר לדרשא
דר' יוחנן והכי קאמר,
לעולם מקרא קמא ונכתוב
רחמנא איש איש כי יהיה
טמא ולישתוק לנפש דכתב
רחמנא למה לי. וכי תימא
טמא נפש הוא דנדחה
לפסח שני אבל שאר

שש מחוץ למחנה מושבו אחר שכתבו ולא יטמאו את מחניהם וקבעו בלא [תעשה] העתיקו יין למחנה מרוב תהיו לעשה לזמם שאינו לוקה, ומותבינן עליה מצרוע שנכנס לפנים ממחיצתו חים שנכנסו לפנים ממחיצתן בארבעים וטמא את מוהל להכנס במחנה ליה ואפילו את עצמו

רצ"א דלא דמי דלא יוכל לשלחה כל ימיו משמע דליכא לאו אלא כשמשלחה כל ימיו אבל הכא לא משמע מקרא הכי ואור"י דהאי נתקו לעשה לא הו כשאר לאו הניתק לעשה שחשבו דהו אחר הלוא דחמוד חשבו

יש ממון למחנה מושבו והאי נימון
עשה נראה ^א דלל מהני אלל במחנה
שלישית דלל גרע מזז הואיל ואיכא
לאוקמי נימון למחנה שלישי ^א ובמחנה
שכינה חייב כרת דלל גרע ממחוסר
כפורים ^א כן תשמע צפ' כל הפסוקים
(ובאים לזכר) דקאמר ואי ביאה במקצת
שמה ביאה היכי מעייל ידיה לצהוות
אידי ואידי עשה שיש צו כרת הוא
א"ל ומטוין הואיל והומר לזרעמו
הומר לקריו ואיכא למידחי דהאיכא
כרזי יהודה דלל חשיב ליה לקמן
נימון לעשה:

שנאמר ^י ויקח משה
וְיָשָׁב עִמּוֹ בְּמַחֲצֵתוֹ
ד' יֵשֶׁב לְבָדּוֹ ^ז יֵשֶׁב
עִם יוֹשְׁבֵי עִמּוֹ יִכּוֹל
מִשְׁתַּלְחִין לְמַחֲנֶה
וְיִטְמְאוּ אֶת מַחֲנֵיהֶם
לִזְוָה דְּבָרֵי רַבִּי יְהוּדָה
הוּא אָמַר ^י וַיִּשְׁלַחוּ
זֶר וְרַל מִמָּא לִּפְנֵי

רבי"ל לא גרס וצועלי נדון
בהדי וצין דהא אמרינן לקמן צועל
נדה כטמא מת למחנות וצתוספתא
ליתיה: **מאי** חומרא דוב שכן
תובאח ^א ויצאה מגופו. ה"ה דהוה מצי
למימר ^ב שכן מטמא משכב ומשז וכלי
חרס בהיטע כדלקמן אלף יתיח
ליה למינקט חומרי ^ג דלא מצי למימר
לכו בסמוך גבי חומר כוז בממאורע:
כי

אמר טמאי זב ואני אומר טמאי מתים משתלחין זבין לא לו מחנה שניה ויאמר זב ואל יאמר מצורע ואני אומר לא כל שכן למה נאמר מצורע ליתן לו מחנה שלישית בכתוב נתקן לעשה מאי חומריה דזב מטמא מת לזי מגופו אדרבה טמא מת חמור שכן טעון הוא א טמא וכל טמא לרבות טמא שרץ זב חמור מטמא ואמרן אדרבה שרץ חמור שכן מטמא באונם אמרי

שְׁתַּלְחִין אֵלֶּה מִן הָעֶזְרָה לְבָדֶה חוּץ מִזֶּבֶל קָרִי שֶׁמִּשְׁתַּלְחִין אֲףֵּי מֵהָרַיִה. כָּל הַבִּית חוּץ לְחוֹמַת הָעֶזְרָה: עֲמֹו. וּמֵשֶׁה לֹּי הִיָּה: מֵהָרַיִה שִׁיט: שָׁלָה יֵהוּ טוּמְאָה אֲחֵרִים וְשִׁבְצִין עֲמֹו. כְּבוֹן וְזִיִּין וְטַמְּאִין מֵחִסִּים. מִשְׁתַּלְחִין לְמַחֲנֶה אֲחֵהּ ה"ל וְלֹא יִטְמְאוּ אֵם מֵחִסִּים מִן מַחֲנֶה לֹוֶה רַגְמִי מַחֲנוֹת כְּחִיבִי וְיִשְׁלְחוּ מִן הַמַּחֲנֶה מִחוּץ לְמַחֲנֶה תִּשְׁלַחֻם וְהֵאֵף מַחֲנֶה לִיתֵן לוֹ מַחֲנֶה שְׁלִישִׁית לְהוֹלִיאוֹ דְּכוּלָּהּ מֵהַחֵם נִפְקִי דַע"כ כּוֹלֵן שִׁלּוּחַ בָּקָל וְאֵלֶּה יִדְעָנָה כָּל שֶׁכֶן דְּחִמּוֹר צְנִי שִׁלּוּחַ וּמִדְּכִתְּפִינְהוּ וּפְרִיץ מֵאֵי חוֹמְרִיָּה דְּזֵב מִטְמֵא מֵת: לְרִבּוֹם טוּמֵא שַׂרְךְ. לְשִׁלּוּחַ מַגַּע לֹא אֵיִלְטְרִיךְ לְמִיכַבֵּשׁ זֵב דְּחִמּוֹר טַמְּמָא שַׂרְךְ טוּמְאָה וְאֵלֶּם מֵמַחֲנֶה אֶל חוּלִי אֶל קוּפִּיָּה דְּחִמּוֹר בְּמַסְכַּת מֵהָרַיִה בְּצִרְק בְּנוֹת טַמְּמִי נְיָי מִטְמֵא כְּבוֹן טוּמְאָה טַמְּאִי שַׂרְךְ שִׁאֲנוֹ אֵלֶּם טוּמְאָה עֲרִיב:

שרץ שבאה לו הטומאה מבחוץ שדומה לטמא מה, והובח חמור מטומאת שרץ שהובח טומאה יר
 ישי לומר שטומאת שרץ חמור בשטמא אפי' אם נפל עליו השרץ באונס, מה שאין כן בוב
 בשבעה דרכים בודקין את הוב וכו' ואם נמצא עליו אונס אינו טמא מאותה היר

א [מ״י פ״ו מה׳ קרבן
שקט ה׳ א ופ״ד מה׳
ביאת מקדש ה׳ יב]:
ח ב מ״י פ״ג מה׳ מלכות
ביאת מקדש ה׳ ח
טמא עשין קעד ולאזין דש:
ז ג מ״י שס הלכה ד
[ופ״ו מה׳ מלכות בית
הבכירה ה׳ טו]:
ד י מ״י פ״ג מה׳ ביאת
מקדש הלכה ז:

[illegible]

מותר להכניסו במחנה
לוירה, שנאמר ויקח משה
את עצמות יוסף עמו עמו
במחיצתו, קנני מיהא
במצורע שנכנס לפניו
במחיצתו בארבעים וזכיו
פטר ליה רב חסדא. ושנינן
נגאי היא רוב חסדא דאמר
בר' שמעון. דתנא ליה בדר
שב מחוץ למחנה לברו
ישב שאל אהו טמאי
אחרים יושבין עמו. יכול
הו זבין וטמאי מתים
משתלחין מן המחנה את
הזכר ואל יטמאו את
חמיתיה ליתן מחנה ליה

[illegible]